בית ישראל (רוז'ין) — בשלח

ופרעה הקריב. איתא הקריב את לבם לאביהם שבשמים. א"א כשראו יסורים באים עליהם עשו תשובה ודרך האמת אינו כן כי צריך להיות וישאו בנ"י את עיניהם שישא עיניו כשהוא במדריגת ישראל מדריגה גדולה ויעבוד להשי"ת בתות"פ ולא ידמה בנפשו שהוא אדם השלם אך יראֶה והנה מצרים נוסע אחריהם שהוא עדיין מלא פניות ומ"ז ואז ויצעקו בנ"י אל ה' שאז התשובה נתקבל תיכף אבל אם אינו עושה כן ומתרשל בעבודתו וממתין עד שיסורים באין עליו התשובה אינו נתקבל כל כך במהרה יען שהוא באה מחמת יסורים ח"ו:

כתיב ויאמינו בה' ובמשה עבדו. וזה פלא לכאורה הלא צריך שתקדים אמונה ליראה כי כאשר מאמין האדם בהשי"ת כי הוא כל יכול אז ירא ומפחד ממנו ולמה כתיב קודם ויראו וכו' ואח"כ ויאמינו וכו'. אך האמת הוא כי א"א שיהי' לאדם אמונה אמתיות בהשי"ת אא"כ הוא ירא מה' ולכן כתיב ויראו העם את ה' יען שהיו יראי ה' האמינו בה' ובטחו בו באמת בישועתו. כתיב בכל צרתם לו צר כאשר האדם חוטא ח"ו או שהוא ביסורים גם שם חלק אלוקי וחיותו כי השי"ת אינו עוזב את ישראל וגם שם ידו תנחם אך כמה לבושין ומחיצות מסתירים אורו ית' והם היסורים אבל כאשר האדם מסתכל ורואה את חיות השי"ת אשר שם ועי"ז עושה תשובה אז היסורים נופלים והיסורים בטלים. וזהו גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי. כי ח"ו כאשר יסובבו היסורים לאדם ורואה ומסתכל חיות השי"ת אשר שם כי בכל צרתם לו צר אז היסורים והלבושים נופלים ובטלים וזהו לא אירא רע כי אתה עמדי כי בכל היסורים מסתתר חיות השי"ת בבחי' ואנכי הסתר אסתיר וכאשר איש הישראלי מציץ ורואה חיותו ית' הכל נופל וישאר רחמים. כתיב אז ישיר משה וכו' אשירה לה' כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים, ישראל היוצאים ממצרים הודו ושבחו לה' רק על מפלת שונאיהם ולא הודו על כל הטוב אשר גמל אותם רק כאשר ע"י הנס נעשה קידוש השם גדול וכל הקליפות וכל האויבים נפלו ויכנעו וזה אשירה לה' כי גאה גאה כל השירה היתה רק מה שסוס ורוכבו רמה בים וכל הקליפות נכנעו ונפלו: